

Babb korábban úgy próbálta fel a személyiségeket, ahogy most a ruhákat. Elgondolkodott a rovertanon (de Rose jobb volt reálban), a színészetben (de Cordy jobb előadó volt), a táncon (a combunkról már esett szó), a költészetben (bármit írtunk, azt nyilván ki lehet találni, mihez képest ítélték meg otthon, és találták kevésnek); azon, hogy ő lesz az első női elnök (Cordy ügyesebben beszélt nyilvánosság előtt), a modellkedésben (megint a combok), a divattervezésben (a családjából határozottan hiányzik a művészi tehetség, ezért nem lehetett például festő sem) és az üzleti életben (ha be-

mentünk a városba venni valamit, Rose-nak kellett eltennie Babb pénzét is, mert Babb vagy valami értelmetlen hülyeségre költötte, vagy elveszítette, még mielőtt egyáltalán a főutcaig elértünk).

A legfájóbb sebeket akkor szerezte, mikor saját pályáján szenvedett vereséget, mikor kipróbált valamit, és arról kiderült, hogy Rose előbb csinálta (nem gond) vagy jobban csinálta (gond); vagy belibbent Cordy, és rögtön utánacsinálta (nem gond), határozottan jobban sikerült neki (gond). Attól tartunk, pont ezért kötött ki Babb ennél az életmódnál, ami annyira elüt az Andreas család értékrendjétől: mert egyszerűen nem maradt neki más.

Mit tesz az ember, ha mindig csak veszít? Fogja az üveggyölyöit és hazamegy. Vagy ahogy Babb csinálta, fogja az üveggyölyöit és elmegy New Yorkba, eldönti, hogy olyan dolgok fogják érdekelni, mint a ruhák, a drága martinik, annak fortélya, hogyan szedjük fel és fektessünk le egy befektetési bankárt, és érjünk haza, még mielőtt az éjszakai élet valóban beindul a városban. Ettől *más* lesz az ember, de ettől még nem lesz különleges.

Így kettőnk között középre szorulva Babb néha úgy érezte, mintha csak fel-alá ugrálna hadonászva, kiabálva: „vegyetek észre! vegyetek észre!”, de csakis akkor figyelt rá tényleg valaki, amikor valami nagyon-nagyon rosszat csinált. Így hát gimnazistaként rendszeresen nagyon sokáig kimaradt, aztán édeskés fűszagúan jött haza; fiúkkal mászkált el és fákat teker be vécépapírral, míg el nem kapta és sűrű elnézésekérés közepette haza nem hozta a városi rendőrség; az egyetemen addig hanyagolta az óráit, míg az oktatói félre nem vonták apánkat, miközben gyanútlanul sétált az épületek között; addig kondizott, míg betegesen vékony nem lett; és még akkor

is hadonászhatott, amennyit csak akart, így se figyeltek oda rá eléggé a szüleink.

Mondhattuk volna Babbnak, hogy mi is ugrálunk és hadonászunk, és mégse kapunk soha annyit, amennyit akarunk, már ha a figyelemről van szó. Soha senki nem kap belőle eleget.